

mende sige, at det forekommer mig, at man ikke kan staae sig nogen rigtig Erfaring, hvorpaa man kan bygge en Dom, ved at see et Maskineri som det heromhandlede bragt i Gang en eneste Gang af uvante Kræfter. Selv om der denne ene Gang maatte fremkomme adskillige Vanskeligheder, troer jeg ikke, at den Erfaring, som man i saa Henseende maatte vinde, vilde være sikker nok, til at man derpaa turde bygge nogen Dom om, hvorvidt Systemet virkelig var brugbart eller ikke. Jeg vil endog sige, at, naar man kun vil have Systemet benyttet en enkelt Gang, saa forekommer det mig, at det vilde være fornuftigere slet ikke at benytte det, men derimod at holde sig til det Lovforslag om en overordentlig Skat for 1870—71, som ligeledes af Regjeringen er blevet forelagt i det andet Thing, altsaa at blive staaende ved Contingentsystemet ogsaa for denne ene Gang. Dette System er jo nemlig ialfald Noget, der er prøvet, og som det ikke vil have nær saa store Vanskeligheder at sætte i Gang som det i det foreliggende Lovforslag opstillede, og med Hensyn til hvilket man, som sagt, ikke, efter min Mening, ved Maskineriets Brug en eneste Gang vil kunne erhverve en tilstrækkelig Erfaring. — Endelig troer jeg heller ikke, mine Herrer, hvor god Meningen saa end har været hos Udvalgets Fleertal, at de Forudsætninger, hvorpaa det bygger sit Dnsse om at søge Sagen gennemført paa den af det foreslaaede Maade, paa nogen Maade kunne siges for Tiden at være tilstede. Hvoormeget man nemlig end kan ønske at see nærværende Session sluttet, saa troer jeg ikke, at den snarlige Opfyldelse heraf er Noget, som man kan forudsætte som givet i dette Dieblif. Skulde den første Bemærkning, som jeg tillod mig at gjøre, bevirke, at Forslaget under Nr. 1 mulig vilde fremkalde en betydelig Indsigelse fra Folkethingets Side, saa holder jeg mig endog for overbevist om, at man netop vil opnaae det Modsatte af, hvad man ønsker, ved at søge at drive Sagen igennem ad den Vej, maaskee selv ved Hjælp af et

Fællesudvalg. — Jeg kan nu heller ikke, det maa jeg tilstaae, see, at der er saa store Vanskeligheder forbundne med at behandle de to Lovforslag, hvorom der er Tale, hvert for sig, saaledes som den ærede Ordfører udtalte. De staae jo ganske vist i en vis Forbindelse med hinanden, men jeg skjønner dog ikke, at der er Nogetsomhelst veien for at behandle dem særskilt og samtidig hvert i sit Thing. Ethvert af dem træder ganske vist kun i Virksomhed, naar det andet kommer til, men de afhandle dog hvert for sig Ting, der, saavidt jeg skjønner, have væsentlig forskjelligte Udgangspunkter, og Stillingen til dem maa nødvendigvis heroe paa væsentlig forskjelligte Forudsætninger. Naar den ærede Ordfører før sagde, at man kun, ialfald foreløbig, kunde ønske at bruge dette Lovforslag een Gang, da har jeg allerede tilladt mig at udvikle, at det forekommer mig, at man derved ikke slaaer ind paa den rette Vej. Jeg er derhos fuldkommen enig med den ærede Mindretal i Udvalget (Høyle) i, at, saaledes som Lovforslaget efter Udvalgets Fleertals Forslag vil blive affattet, vil det heller ikke let eller ialfald ikke hensigtsmæssig kunne benyttes senere ved en fremtidig Skatteopkrævning. Ved med Udvalgets Fleertal at udelukke alle de relative Tidsbestemmelser, som nu findes i Lovforslaget, og at sætte absolute istedet, vil man nemlig gjøre det nødvendigt, hvis man iøvrigt fremtidig vil søge at holde sig til Reglerne i samme, da dog i den særlige Skatte- lov, som skal sætte Maskineriet i Bevægelse for det enkelte Aar, at optage Ændringer af, saa at sige, alle Paragræfherne. Jeg behøver neppe at udtale mig nærmere om, hvad det vistnok vil føre til, og at paavise, at det formentlig netop vil føre til det, som man søger at undgaae, nemlig en idelig tilbagevendende Discussion om Principerne for en Indkomststat. Der vil, som tidligere udtalt, være mindre vundet ved en saadan fortsat Discussion af disse end ved en fortsat Udvøelse af dem i Praxis. — Jeg kan ganske vist godt med den ærede Udvalg erkjende, at